

La militància política

Diuen que de tot se n'ha de ser aprenent. I tanmateix no és pas ben fàcil encertar de dir amb poques paraules quina ha d'ésser l'actitud de la militància política en aquest moment de transició de l'autoritarisme a la democràcia.

Una cosa és evident. Ja no és possible parlar més de política com d'una escalada del poder per aprofitar-se dels privilegis que hom podria obtenir d'un càrrec o d'una determinada situació. Si encara hi ha algú que pensa així i que s'ha afiliat a un partit democràtic amb aquesta, encara que sigui remota, intenció, s'ha equivocat de mig a mig. La mamella de la cosa pública, de la qual molts han estat xupant no solament quaranta anys, sinó segles, és ben seca.

Militar en política, avui, i d'ara endavant, és treballar molt, dormir poc, compromís de servei, sacrifici econòmic, lluita, en definitiva. Si a algú li queda encara una imatge xiroia de la política: voleiar de banderes, cants entusiastes, visques enardidors... i cap a caseta que vol ploure, s'equivoca. Ha arribat l'hora de treballar seriosament, dedicant-hi els set sentits, fent-s'hi amb les dents. I cal tenir molt en compte que' o bé juguem tots o... ens prendran les cartes.

Després del 15 de juny, una part de la nostra militància, i ara ja parlo de C.D.C., puix del que he dit fins ara n'hi ha per a tots, d'un color i d'un altre, ha quedat adormida: "Ja està! Ja hem guanyat, ja tenim els nostres representants nomenats i ara ja podem reposar! Jo

tinc la meua feina, el meu negoci, els meus estudis; la política que la facin els polítics! Si un altre dia organitzen una altra campanya ja els donaré un cop de mà, si cal enganxar quatre cartells, fer sobres o pagar quaranta o cinquanta duros per a ajudar les despeses. Nosaltres rai que som d'un partit fort!"

No amic, no. Militar en un partit no és això. Militar en un partit i en un partit com el nostre: nacionalista, i socialdemòcrata, vol dir no deixar de treballar, no parar ni un moment, mentre no hàgim recuperat tota la nostra personalitat política i fins que no hàgim fet de la nostra una societat honesta, sana, sense injustícies, on tots i cada ú dels nostres compatriotes vegin reconeguts i respectats tots i cada ú dels drets de la persona humana.

Admeto que no tots tenim les mateixes condicions, però cal fer-nos a la idea que tots hem de donar el màxim d'allò que tenim: unes hores disponibles els uns, d'altres capacitat organitzativa, d'altres coneixements o tècniques, o potser n'hi ha que només tenen diners. Però tots, fins un, hem de donar el que tenim; no s'hi val quedar-se amagat al canyer. Perquè el canyer és el lloc on pelaran els emboscats, si tornem a deixar que ens prenguin la iniciativa aquells que no estimen ni Catalunya ni la democràcia. D'un costat o de l'altre, tant se val.

*Josep Maria Capella i Riera
(C.D.C.)*

nos obligan a intervenir, ya que de forma irracional los señores firmantes y contestatarios a la mentada carta involucran a las centrales sindicales y en particular a la base de esta organización, demostrando en su redacción unos propósitos maximalistas, así como su más absoluto desconocimiento de cuál es la verdadera función social de las sindicales obreras y en particular cómo funciona esta CONFEDERACION NACIONAL DE TRABAJADORES a este nivel.

En primer término, la carta dirigida a los barrios periféricos, a los barrios nutridos por trabajadores, a los que por unos y otros han hecho sus víctimas; se dirige a los marginados y olvidados, a las auténticas asociaciones obreras periféricas, no a aquellas asociaciones de comerciantes de las calles Girona, Pl. Ajuntament, Perallada, etc. Concluyendo: se dirige a los ciudadanos de "tercera clase".

En sus conclusiones, y bien claro está, les alerta de posibles manejos

políticos (no lo afirma), con el fin de que en su día sean libres de actuar como mejor lo prefieran. Les indica la forma en que él considera en que deberían funcionar los barrios: desde la base. ¡A esto nosotros lo llamamos SOLIDARIDAD y, en este caso, solidaridad de un trabajador anónimo para con sus compañeros de Figueres!

Respecto a los PROFETAS que él menciona, esta Organización no quita ni pone tanto, en su día sabremos cuál es la dirección y objetivo que persiguen. Nosotros preferimos se disipen las dudas de este sindicalista anónimo de la C.N.T. O sea, que no reluzca la otra cara de la moneda.

Vemos siempre con buenos ojos a quienes sin pedir nada a cambio, prestan incondicional solidaridad a quien la necesita, en este caso los barrios marginados y olvidados de esta ciudad. Estos barrios se nutren de los que sufren, de los que madrugan, de los que pasan frío y calor, de los que

con su esfuerzo diario hacen posible que la vida siga; y la Federación Local, así como a nivel nacional, está en los barrios, está con los que trabajan, sea cual fuere su afiliación sindical. Con que sea un trabajador nos basta. Con él está la C.N.T. Esto, amigo lector y compañero de la prensa local, es la primera parte. Si no siente pasión filo-política o de clase, sea objetivo acerca del contenido de la carta de este sindicalista de la C.N.T. La segunda parte la dedicaremos por entero a los señores presidentes firmantes. Procuraremos hacerlo con la misma objetividad que hemos tratado ésta.

*El Comité de la Federación
Local de la C.N.T.
(Figueres)*

P.D. Esta publicación ha sido aprobada en asamblea por la base de los trabajadores de esta Federación Local de la C.N.T.